

LIBRIS | We know
books
Colecție coordonată de
SHAUKI AL-GAREEB

TAHEREH MAFI

IMAGINEAZĂ-ȚĂ IMAGINEAZĂ-ȚĂ

CARTEA A ȘASEA
DIN SERIA
ATINGEREA LUI JULIETTE

Traducere din limba engleză și note de
SHAUKI AL-GAREEB

LEDA EDGE

LBRIS

We know
books

~~ELLA~~
JULIETTE

În toiul nopții, aud păsări.

Le aud, le văd, închid ochii și le simt, pene care se cutremură în aer, străpungând rafalele de vânt, aripi care-mi mângâie umerii când se înalță, când coboară. Croncănituri asurzitoare răsună și reverberează, răsună și reverberează...

Câte sunt?

Sute.

Păsări albe, cu dungi aurii pe cap, precum o coroană. Zboară. Se înalță în văzduh, cu aripi puternice, solide, stăpâne pe destinele lor. Odiñoară îmi dădeau speranță.

Dar nu s-a mai întâmplat de mult asta.

Îmi îngrop fața în pernă, înfigându-mi degetele în umplutura din bumbac, în timp ce amintirile dau năvală peste mine.

— *Îți plac? mă întreabă ea.*

Ne aflăm într-o încăpere vastă care miroase a pământ. Peste tot sunt copaci, atât de înalți, încât aproape că ating țevile și grinzile tavanului deschis. Păsări, sute de păsări, cârâie în timp ce-și întind aripile. Țipetele lor sunt asurzitoare. Un pic înfricoșătoare. Încerc să nu tresar când una dintre cele mari și albe zboară pe lângă mine. Poartă o brățară luminoasă, verde-neon, în jurul unui picior. Toate poartă.

Asta n-are nicio noimă.

LIBRIS | We know books

Îmi amintesc că ne aflăm în interior – pereți albi, podea de beton pe care calc – și, derutată, ridic privirea spre mama.

N-am mai văzut-o niciodată pe mama să zâmbescă atât de mult. De cele mai multe ori surâde doar când e tata prin preajmă, sau când ea și tata șușotesec prin vreun cotlon al casei, însă acum suntem doar noi două și o droaie de păsări, și e atât de fericită, încât hotărâsc să ignor golul din stomac. Totul e mai bine când mama e într-o dispoziție bună.

— Da, mint eu. Îmi plac foarte mult!

I se luminează privirea.

— Știam c-o să-ți placă! Pe Emmaline n-o interesează, dar tu... tu mereu ai îndrăgit un pic prea mult lucrurile, nu-i așa, draga mea? Nu semeni deloc cu sora ta.

Cumva, cuvintele ei sunt răutăcioase. Nu par răutăcioase, dar sună așa.

Mă încrunt.

Încă încerc să-mi dau seama ce se întâmplă, când ea spune:

— Când eram de vârsta ta, aveam una ca animal de companie. Pe-atunci erau atât de comune, încât nu puteam să scăpăm de ele. Râde, iar eu o privesc cum studiază o pasăre care zboară. Una dintre ele locuia într-un copac de lângă casa mea, spune mama, și mă striga pe nume ori de câte ori treceam pe lângă ea. Poți să-ți închipui asta?

Zâmbetul ei se stinge când rostește întrebarea.

Într-un final, se întoarce să se uite la mine.

— Acum sunt aproape pe cale de dispariție. Înțelegi de ce nu am putut îngădui să se întâmple asta.

— Desigur, spun eu, dar iarăși mint.

Există prea puține lucruri pe care le înțeleg în legătură cu mama.

Ea dă din cap.

— Acesta e un soi de făptură specială. Inteligentă. Ele pot să vorbească, să danseze. Și toate poartă coroane. Se întoarce iar, zgâindu-se la păsări așa cum se zgâiește la toate lucrurile pe care le creează la muncă: cu bucurie. Cacaduul cu creastă galbenă se împerechează pe viață, spune ea. La fel ca mine cu tatăl tău.

Cacaduul cu creastă galbenă.

Mă înfior deodată de la senzația neașteptată a unei mâini calde pe spatele meu, degete care mă mângâie ușor pe șira spinării.

— Iubire, spune el, te simți bine?

Când nu spun nimic, se foiește, cearșafurile foșnesc, și mă trage în brațele lui, cuibărindu-ne laolaltă. E cald și puternic și, pe măsură ce mâna lui îmi alunecă în jos pe trunchi, înclin capul spre el, găsind pace în prezența lui, în siguranța brațelor lui. Buzele lui îmi ating pielea, o mângâiere atât de delicată pe gâtul meu, încât îmi trimite scânteii, fierbinți și reci, din cap până-n picioare.

— Se întâmplă din nou? șoptește el.

Mama mea s-a născut în Australia.

Știu asta deoarece mi-a spus ea odată, și deoarece acum, în pofida disperării de a mă opune numeroaselor amintiri care mi-au revenit, nu pot uita. Mi-a spus odată că acest soi de papagal, cacaduul cu creastă galbenă, e originar din Australia. A fost introdus în Noua Zeelandă în secolul al XIX-lea, însă Evie, mama mea, nu l-a descoperit acolo. S-a îndrăgostit de aceste păsări acasă, când era mică și când una dintre ele, pretinde ea, i-a salvat viața.

Acestea erau păsările care odinioară îmi bântuiau visele.

Aceste păsări, crescute și înmulțite de o zănatică. Mi-e rușine când îmi dau seama că m-am ținut cu dinții de lucruri absurde, de impresiile șterse, desfigurată, ale unor amintiri vechi insuficient îndepărtate. Sperasem la mai mult. Visasem la mai mult. Dezamăgirea îmi pune un nod în gât, o piatră rece pe care sunt incapabilă s-o înghit.

Iar apoi
din nou
o simt

Înlemnesc din pricina unei stări de greață care precedă o viziune, acel pumn în burtă subit care înseamnă că-i mai mult, mai mult, tot timpul mai mult.

Aaron mă trage mai aproape, mă ține mai strâns la pieptul său.

— Respiră! șoptește el. Iubire, sunt chiar aici. Voi fi aici.

Mă agăț de el, închizând ochii strâns în timp ce capul mi se învârte. Aceste amintiri au fost un cadou de la sora mea, Emmaline. Sora pe care am descoperit recent c-o am, pe care am recăpătat-o recent.

Și asta doar pentru că a luptat din răspuțeri ca să mă găsească.

În pofida eforturilor neabătute ale părinților mei de a ne șterge cu buretele din minte rămășițele atrocităților pe care le-au comis, Emmaline a izbândit. Și-a folosit puterile psihochinetice pentru a-mi restitui ceea ce mi-a fost furat din amintiri. Mi-a oferit acest dar – darul de a-mi aduce aminte – pentru a mă ajuta să mă salvez. Să o salvez. Să-i opresc pe părinții noștri.

Să repar lumea.

Dar acum, în urma unei evadări ca prin urechile acului, acest dar a devenit un blestem. Mentea mea renaște din oră-n oră. Schimbată. Amintirile continuă să revină.

Iar mama mea moartă refuză să fie redusă la tăcere.

— *Păsăruică, șoptește ea, dându-mi o șuviță de păr pe după ureche. E timpul să zbori acum.*

— *Dar nu vreau să plec, spun eu, cu glasul tremurat din pricina fricii. Vreau să rămân aici, cu tine, cu tata și cu Emmaline. Tot nu înțeleg de ce trebuie să plec.*

— *Nu trebuie să înțelegi, spune ea pe un ton blând.*

Rămân incomod de nemișcată.

Mama nu țipă. N-a țipat niciodată. Toată viața mea, n-a ridicat măcar o dată mâna asupra mea, n-a strigat vreodată și nici nu mi-a spus vorbe grele. Spre deosebire de tatăl lui Aaron. Dar mama n-are nevoie să țipe. Uneori pur și simplu spune lucruri, lucruri precum „nu trebuie să înțelegi”, și există un avertisment – o finalitate – în acele cuvinte care întotdeauna m-a băgat în sperieți.

Simt cum mi se formează lacrimi care-mi ustură ochii și...

— *Să nu plângi! mă avertizează ea. Ești prea mare ca să mai faci așa ceva.*

Îmi trag nasul, tare, pentru a-mi stăpâni lacrimile. Însă mâinile continuă să-mi tremure.

Mama ridică privirea și dă din cap spre cineva aflat în spatele meu. Mă răsucesc pe călcâie și î-văd pe Paris, domnul Anderson, care așteaptă cu valiza mea. Privirea lui nu e deloc cumsecade. Nu găsești niciun strop de căldură în ea. Își mută ochii de la mine la mama. Nu mă salută.

Spune:

— S-a instalat Max?

— O, e pregătit de câteva zile. Mama aruncă o privire la ceasul de la mână, distrasă. Știi cum e Max, continuă ea cu o urmă de zâmbet. Mereu un perfecționist.

— Doar când vine vorba de dorințele tale, spune domnul Anderson. N-am mai văzut niciodată un bărbat în toată firea atât de înnebunit după nevestă-sa.

Mama zâmbește cu gura până la urechi. Pare că e pe cale să spună ceva, dar i-o retez.

— Vörbiți despre tata? întreb, cu inima gonindu-mi în piept. Tata o să fie acolo?

Mama se întoarce spre mine, surprinsă, de parcă uitase că mă aflam acolo. Se uită din nou la domnul Anderson.

— Apropo, ce mai face Leila?

— E bine, răspunde el, dar pare iritat de întrebare.

— Mami? zic eu, iar lacrimile amenință din nou. O să stau cu tata?

Dar mama nu pare să mă audă. Vorbește cu domnul Anderson când spune:

— La sosire, Max o să-ți explice tot ce trebuie să știi, și va putea să-ți răspundă la cele mai multe întrebări. Dacă există vreun lucru la care nu poate să-ți răspundă, cel mai probabil e din cauză că nu ți s-a acordat accesul la astfel de informații.

Domnul Anderson pare dintr-odată enervat, dar nu spune nimic. Mama nu spune nimic.

Eu nu mai suport.

Acum lacrimile mi se preling pe obraji, și tremur atât de tare, încât respir sacadat.

— Mami? șoptesc eu. Mami, te rog r-răspunde-mi...

Mama pune o mână rece, fermă, pe umărul meu și rămân brusc nemișcată. Tăcută. Nu se uită la mine. Refuză să se uite la mine.

— O să te ocupi și de asta, spune ea. Nu-i așa, Paris?

Apoi domnul Anderson mă privește în ochi. Atât de albaștri! Atât de reci!

— Desigur!

Mă străbate un val de căldură. O furie atât de bruscă, încât, pe moment, îmi înlocuiește groaza.

Îl urăsc!

Îl urăsc atât de mult, încât mă face să simt niște lucruri inexplicabile când mă uit la el — iar acest val brusc de emoții îmi dă ghes să fiu curajoasă.

Mă întorc spre mama. Încerc din nou.

— De ce Emmaline poate să rămână? întreb, ștergându-mi furioasă obrajii uzi. Dacă eu trebuie să plec, n-am putea măcar să mergem împre...

Tac brusc când o zăresc.

Sora mea, Emmaline, trage cu ochiul la mine din spatele ușii aproape închise. N-ar trebui să fie aici. Așa a spus mama.

Emmaline ar trebui să fie la lecția de înot.

Dar e aici, cu părul ud care picură pe podea, și se uită la mine fix, cu ochii cât cepele. Încearcă să spună ceva, dar buzele i se mișcă prea repede ca să pot ține pasul. Iar apoi, din senin, un fulger de electricitate țâșnește în sus pe șira spinării mele și îi aud vocea, ascuțită și ciudată...

Mincinoși!

MINCINOȘI!

OMOARĂ-I PE TOȚI!

Deschid ochii și-mi recapăt suflul, gâfâind, cu inima bubuindu-mi în piept. Warner mă ține strâns la piept, sușuind în timp ce mă mângâie pe braț, liniștitor.

Lacrimi mi se revarsă pe obraji și le șterg c-o mână tremurândă.

— Urăsc asta! șoptesc îngrozită când îmi aud tremurul din glas. O urăsc din tot sufletul! Urăsc că mi se tot întâmplă. Urăsc ce-mi face, spun eu. *O urăsc!*

Oftând, Warner Aaron își lipește obrazul de umărul meu, iar respirația lui îmi mângâie pielea.

— Și eu o urăsc, șoptește el.

Mă întorc, precaută, în leagănul brațelor lui, și-mi lipesc fruntea de pieptul său gol.

Au trecut mai puțin de două zile de când am evadat din Oceania. Două zile de când mi-am ucis mama. Două zile de când am cunoscut ce-a mai rămas din Emmaline, sora mea. Doar două zile de când întreaga mea viață a fost din nou întoarsă cu susul în jos, ceea ce pare imposibil.

Două zile și deja lucrurile au luat-o razna în jurul nostru.

Este a doua noapte pe care o petrecem aici, la Sanctuar, sediul grupului de rebeli condus de Nouria – fiica lui Castle – și de soția ei, Sam. Se presupune că aici suntem feriți de primejdii. Se presupune că aici ne putem trage sufletul și putem să ne regroupăm după infernul din ultimele săptămâni, însă trupul meu refuză să se liniștească. Mentea mea e copleșită, sub atac. Mă gândeam că iureșul de amintiri noi va seca, însă aceste ultime 24 de ore au fost un asalt neobișnuit de brutal, și se pare că sunt singura chinuită.

Emmaline ne-a dăruit tuturor – tuturor copiilor comandanților supremi – amintirile furate de părinții noștri. Rând pe rând, ne-am trezit cu adevărurile pe care părinții noștri le îngropaseră, și rând pe rând ne-am întors la o viață normală.

Toți, în afară de mine.

De atunci, ceilalți au trecut mai departe, s-au obișnuit cu cronologia evenimentelor și și-au făcut o idee clară asupra trădării. Pe de altă parte, mintea mea continuă să funcționeze sincopat. Să fie un vârtej. Și totuși, niciunul din ei n-a pierdut câte am pierdut eu; ei nu au prea multe amintiri de recuperat. Nici măcar Warner – Aaron – nu e nevoit să-și reimagineze atât de amănunțit viața.

Începe să mă sperie de-a binelea.

Mă simt de parcă trecutul mi-e rescris, paragrafe infinite tăiate și revizuite în grabă. Imagini – amintiri – vechi și noi se suprapun unele peste altele până ce se întinde cerneala, iar scenele se transformă în ceva nou, ceva de neînțeles. Din când în când îmi simt gândurile ca pe niște halucinații tulburătoare, iar atacul e atât de invaziv, încât am senzația că provoacă leziuni permanente.

Întrucât ceva e pe cale să se schimbe.

Fiecare amintire nouă vine la pachet cu o violență emoțională care pune stăpânire pe mine și îmi reorganizează mintea. Simțisem această durere în mici pâlپări – greața, amețeala, dezorientarea –, dar n-am vrut s-o cercetez în profunzime. N-am vrut să privesc prea atent. Adevărul e că n-am vrut să dau crezare temerilor mele. Însă adevărul e că sunt o anvelopă găurită. Fiecare infuzie de aer mă lasă mai plină și mai goală deopotrivă.

Groaza clocotește înlăuntrul meu, sângerând prin ochii mei deschiși. Îmi ia o clipă să-mi amintesc că eu sunt Juliette-Ella. De fiecare dată îmi ia din ce în ce mai mult.

Isteria mă amenință...

O înăbuș forțat.

— Da, spun eu, băgând aer cu forța în plămâni. Da.

~~Warner~~ Aaron înlemnește.

— Iubire, ce s-a întâmplat?

— ~~Nimic~~, mint eu.

Înima îmi bubuie tare, prea tare. Nu știu de ce mint. E un efort inutil; el simte toate emoțiile mele. Ar trebui pur și simplu să-i spun. ~~Nu știu de ce nu-i spun.~~ Știu de ce nu-i spun.

Aștept.

Aștept să văd dacă asta va trece, dacă lapsusurile din memoria mea sunt doar erori care așteaptă să fie reparate. S-o spun cu voce tare o face să fie prea reală, și e prea devreme să rostesc cu voce tare aceste gânduri, să cedez fricii. La urma urmelor, n-a trecut decât o zi de când a început. Abia ieri mi-am dat seama că ceva era tare în neregulă.

Mi-am dat seama deoarece am făcut o greșală.

Mai multe greșeli.

Eram afară, admirând stelele. Nu-mi aduceam aminte să fi văzut vreodată stelele așa – limpede, clare. Era târziu, atât de târziu, încât nu era noapte, ci se mija de ziuă, iar priveliștea era amețitoare. Muream de frig. Un vânt puternic s-a strecurat printr-un crâng din apropiere, stârnind

zgomote puternice. Eram plină de tort. Warner mirosea a zahăr, a decadentă. Eu eram beată de fericire.

„Nu vreau să aștept”, a spus el, luându-mă de mână. Strângând-o. „Hai să nu așteptăm!”

Am clipit mărunț.

„Ce să așteptăm?”

Ce să așteptăm?

Ce să așteptăm?

Cum de-am uitat ce se întâmplase cu doar câteva ore înainte? Cum de-am uitat de momentul în care mă ceruse în căsătorie?

A fost o eroare. Am simțit-o ca pe-o eroare. Unde odinioară fusese o amintire, brusc, acum era un gol, o cavitare ce rămânea goală până când primea un ghiont să se re poziționeze.

Mi-am revenit și mi-am adus aminte. Warner a râs.

Eu, nu.

Am uitat cum o cheamă pe fiica lui Castle. Am uitat cum am aterizat la Sanctuar. Am uitat, pentru două minute, cum am evadat din Oceania. Însă erorile mele erau temporare; păreau a fi niște întârzieri naturale. Am experimentat doar senzația de confuzie când mintea mea se bloca, și senzația de ezitare când amintirile reapăreau, pline cu apă și vagi. M-am gândit că poate sunt obosită. Copleșită. N-am luat nimic în serios, nu până ce nu m-am trezit sub stele și nu-mi puteam aminti că i-am promis cuiva că ne vom petrece restul vieții împreună.